

Arrest

nr. 334 812 van 23 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2025. En gelet op de beschikking van 31 maart 2025 waarbij de zitting werd verdaagd naar 8 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juli 2022 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan verzoeker een inreisverbod op van drie jaar op grond van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 maart 2024 diende verzoeker een aanvraag in voor een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Nederlandse echtgenote, binnen het toepassingsgebied van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Op 19 september 2024 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie het verblijf voor meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen¹, die op 27.03.2024 werd ingediend door:

*Naam: A.
Voorna(a)m(en): T.
Nationaliteit: Algerije
Geboortedatum: (...)1996
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met A. M. (NN. (...)) van Nederlandse nationaliteit, in de hoedanigheid van feitelijke partner van mevrouw, in toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene is echter op 08.12.2023 in het huwelijk getreden met de referentiepersoon, na een beroepsprocedure bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, waardoor betrokkene nu binnen het toepassingsgebied van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 valt.

Naast de voorwaarden van artikel 40bis of artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, dient betrokkene ook aan de binnenkomstvoorwaarden te voldoen overeenkomstig artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene gezinslid is van een burger van de Unie doet geen afbreuk aan dit wetsartikel (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Betrokkene moet dus toegang hebben tot het grondgebied, er mag geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Betrokkene is echter tijdelijk van het recht tot binnenkomst ontzegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten op 15.07.2022 voor feiten van openbare orde, betekend aan betrokkene op diezelfde dag in de gevangenis te Sint-Gillis. Betrokkene tekende geen beroep aan tegen dit inreisverbod, waardoor het inreisverbod definitief en van kracht is. Verder blijkt nergens uit het dossier dat dit inreisverbod is ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene door Nederland, Frankrijk en Zwitserland als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied staat geseind (Art. 3 en 24 S.I.S.II), ter fine van weigering van toegangesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Deze seiningen blijken evenmin te zijn opgeheven of ingetrokken. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene de opheffing van de inreisverboden door Nederland, Frankrijk en Zwitserland heeft gevraagd of verkregen.

Geen rekening houden met inreisverboden opgelegd door andere lidstaten, is tevens onverenigbaar met artikel 25, eerste lid van de 'Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux, Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14.06.1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijk grenzen' (of de Schengenuitvoeringsovereenkomst) om te stellen dat een inreisverbod uitgevaardigd door een andere lidstaat geen rechtsgevolgen meer zou hebben door het Schengengrondgebied niet te verlaten na een inreisverbod te hebben ontvangen, maar enkel zich te verplaatsen van de ene naar de andere lidstaat. Wanneer immers een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigering signaleerde vreemdeling bepaalt art. 25 dat dit slecht kan 'om ernstige redenen, in het bijzonder humanitaire overwegingen of ingevolge nationale verplichtingen' en dat deze lidstaat in ieder geval vooraf in overleg dient te treden met de signalerende lidstaat en rekening houden

met 'de belangen van deze lidstaat'. Wanneer een lidstaat een inreisverbod oplegt aan een derdelander, wat gepaard gaat met een signalering, kan een andere Schengenlidstaat geen abstractie maken van het bestaan van dit inreisverbod indien de betrokkene een verblijfsaanvraag indient, ongeacht of de betrokkene het Schengengrondgebied al dan niet reeds verlaten heeft. Betrokkene kan derhalve desgewenst om de opschorting of opheffing van de inreisverboden vragen bij de Nederlandse, Franse en Zwitserse autoriteiten.

Er dient te worden opgemerkt dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België en bij uitbreiding Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrani Hof van Justitie – C-225/16 van 26.07.2017). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene sedert de betekening van het Belgische inreisverbod, België en bij uitbreiding de Schengenzone verlaten heeft. Op 13.08.2022 werd betrokkene immers aangetroffen wegens illegaal verblijf en verdachte handelingen. Op 8.11.2022 hebben betrokkene en de referentiepersoon een huwelijksaangifte ingediend bij de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Dilbeek. Nadien volgde er initieel een negatief advies van het parket en een weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke stand om het huwelijk tussen betrokkene en de referentiepersoon te voltrekken. Betrokkene en de referentiepersoon tekenden beroep aan tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand, dewelke op 23.10.2023 werd vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg waardoor zij op 8.12.2023 in het huwelijk konden treden. Op 16.05.2023 werd betrokkene verhoord door de politie van Dilbeek. Op 17.05.2023 werd er een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen ((bijlage 13septies) betekend aan betrokkene op diezelfde dag) waarna betrokkene werd opgesloten in het gesloten centrum te Vottem. Later werd betrokkene op 7.06.2023 opgesloten in het gesloten centrum te Steenokkerzeel. Vanaf 4.09.2023 verblijft betrokkene op hetzelfde adres als referentiepersoon.

Betrokkene heeft aldus het Belgische inreisverbod niet gerespecteerd en opgevolgd.

Wat betreft de inreisverboden van de andere lidstaten, kan evenmin blijken dat hij deze respecteerde. Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat betrokkene, sedert zijn initiële aankomst in België, de Schengenzone in zijn geheel verlaten heeft.

Kortom, het staat vast dat betrokkene de hem opgelegde inreisverboden niet heeft opgevolgd en gerespecteerd. Betrokkene dient dus nog steeds België en bij uitbreiding het Schengengrondgebied te verlaten.

Betrokkene voldoet dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 8.12.2023 een huwelijk is aangegaan met de referentiepersoon, met andere woorden na het nemen van het inreisverbod. Betrokkene diende dus te weten dat zijn verblijf in België en zijn gezinsband met zijn echtgenote van in begin precair zou zijn.

Een huwelijk geeft niet automatisch recht op verblijf aan betrokkene. Om een aanvraag gezinshereniging te laten primeren op het bestaan van een inreisverbod dient er te worden beoordeeld of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Volwassenen zijn in beginsel in staat om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken. Ter staving van de huidige aanvraag legt betrokkene stukken voor, zoals foto's met zijn partner en haar kinderen uit een vorige relatie, een verklaring van de moeder van de referentiepersoon met betrekking tot de relatie, een bezoekerslijst waaruit blijkt dat referentiepersoon betrokkene regelmatig kwam bezoeken in het gesloten centrum, een zwangerschapsattest waaruit moet blijken dat de bevalling voorzien is voor januari 2025 en attest van werkbekwaamheid, attest chronische aandoening op naam van de referentiepersoon, oproepenlijst GSM, attest VDAB op naam van betrokkene en de referentiepersoon, vacatures, zelf opgestelde lijst met uitgaven, geldstortingen van ABVV en inschrijving tot integratiecursus van betrokkene. Op basis van deze stavingsstukken kan er echter niet toe worden besloten dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in het dossier geen afdoende redenen terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de referentiepersoon momenteel zwanger is van een tweeling. De vermoedelijke bevallingsdatum is voorzien op 13.01.2025. Op zich is zwanger zijn geen ziekte en is het ook niet in die mate nodig dat hiervoor betrokkene zijn aanwezigheid verreeft is. Ook wordt er een attest voorgelegd waaruit moet blijken dat zij aan een chronische aandoening leidt. Wellicht heeft referentiepersoon

die chronische aandoening al een tijdje, ook vooraleer ze betrokkene leerde kennen. Dan kon ze dus wel voor zichzelf zorgen.

Mocht die chronische aandoening toch pas gekomen zijn nadat ze betrokkene leerde kennen, is het nu niet zo dat er geen behandelingen en verzorgingsmogelijkheden in België zijn.

Daarnaast blijkt dat referentiepersoon het verblijfsrecht gekregen heeft als loontrekkende. Uit het administratief blijkt dat referentiepersoon actueel werkloosheidsuitkeringen zou genieten. Het is dan ook redelijk te stellen dat zij momenteel voldoende zelfredzaam is en een voldoende stabiele financiële situatie heeft (opgebouwd) om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien. Op financieel vlak blijkt zij van niemand afhankelijk te zijn. Met betrekking tot de economische situatie van betrokkene werd enkel een inschrijvingsbewijs bij de VDAB voorgelegd samen met enkele vacatures. Echter, er wordt niet afdoende dat hij wel degelijk heeft gesolliciteerd en of hij ondertussen werkzaam is of dat hij werkonbekwaam zou zijn. Behoudens bewijs van het tegendeel is het dan ook redelijk aan te nemen dat betrokkene over voldoende capaciteiten beschikt om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien.

Bovendien verblijft de referentiepersoon al geruime tijd in België vanaf 2007. Zij heeft, blijkens het Rijksregister, 2 minderjarige kinderen waarvan uit niets blijkt dat ze verwant zijn met betrokkene. Overeenkomstig het dossier blijken het de stiefkinderen van betrokkene te zijn. Tot op het moment van de huwelijksaangifte op 8.11.2022 blijkt uit het dossier nergens sprake van een relatie met referentiepersoon. De referentiepersoon was dus van 2007 tot 2022 in staat om voor haar eigen levensonderhoud en dat van haar 2 kinderen in te staan, eventueel in het verleden met behulp van haar vorige echtgenoot, hoewel deze overeenkomstig de verklaringen van betrokkene en referentiepersoon/haar moeder al enige tijd uit het leven van referentiepersoon blijkt te zijn. Uit niets blijkt dus dat referentiepersoon al die tijd beroep deed op betrokkene voor haar eigen onderhoud en dat van haar kinderen. De echtgenote bouwde een eigen leven op in België sinds 2007, vanaf 2014 samen met haar kinderen en waren dus niet afhankelijk van betrokkene. Van hen kan dus verwacht worden dat zij inmiddels op een gedegen netwerk kunnen terugvallen om in al hun behoeften te kunnen voorzien. Zijn echtgenote kan van allerlei ondersteuning genieten in België, zoals medische ondersteuning, bijstand op sociaal en financieel vlak, ondersteuning voor de kinderen (kinderopvang) etc, voor zover zij ooit dergelijke ondersteuning nodig zou hebben.

Voor zover de band met zijn stiefkinderen besproken moet worden, kan er evenmin blijken dat er vanuit de kinderen een afhankelijkheidsrelatie tegenover betrokkene bestaat dat aan hem een afgeleid verblijfsrecht zou moeten rechtvaardigen. Zoals reeds gesteld hierboven, blijkt er pas recent een relatie met de moeder van de kinderen. Het is dan ook redelijk te stellen dat de band met de kinderen dat betrokkene nog niet in die mate in hun leven is dat er een zodanige afhankelijkheid bestaat. Opdat er van een afhankelijkheidsrelatie tussen minderjarige kinderen en betrokkene sprake is, komt het toe de vraag te stellen of de minderjarige kinderen feitelijk gedwongen zouden worden om het grondgebied van de Europese Unie/België te verlaten indien aan betrokkene geen recht op verblijf wordt toegekend. Dergelijke relatie kan geenszins blijken. Overeenkomstig het administratief dossier kennen betrokkene en de minderjarige stiefkinderen elkaar nog niet zodanig lang, terwijl de kinderen hun hele leven reeds vergezeld zijn door hun moeder. Hoewel betrokkene verblijfshistoriek pas vanaf 11/2022 werd geregistreerd in het Rijksregister, blijkt uit de meldingsfiche van de huwelijksaangifte dat betrokkene verklaarden sedert april 2022 samen te wonen en sedert maart 2022 een relatie met elkaar te hebben. Betrokkene werd echter van 03.05.2022 tot 15.07.2022 opgesloten in de gevangenis te Sint-Gillis. Vanaf mei 2023 werd betrokkene opgesloten in het gesloten centrum en op een zeker moment in september 2023 werd hij vrijgesteld. Gezien het opsluitingsverleden van betrokkene kan geenszins blijken dat hij duurzaam samenwoont met zowel de stiefkinderen als met zijn partner, ondertussen zijn echtgenote. De steun en toeverlaat blijkt steeds bij de moeder te liggen, zowel in het verleden wanneer zij betrokkenen nog niet kenden, alsook in het heden. De moeder is steeds de persoon die de werkelijke affectieve en financiële last van de kinderen draagt. Daarom kan niet worden aangenomen dat de emotionele en psychosociale ontwikkeling van de kinderen fundamenteel verstoord zal zijn door een scheiding van hun stiefvader. Gezien de context is het risico op emotionele ontwrichting van de stiefkinderen door de scheiding van betrokkene die derdelander is, beperkt.

Het kan bijgevolg niet blijken dat de referentiepersoon, door het aangaan van een huwelijk met betrokkene, niet meer in staat is om in het Rijk te verblijven zonder de aanwezigheid van betrokkene, noch kan dat blijken voor haar kinderen. Betrokkene en referentiepersoon zijn beiden volwassen personen. Niets wijst er in het administratief dossier op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en/of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

Er wordt niet ontkend dat de verplichting voor betrokkene om het Belgische grondgebied te verlaten een scheiding met zich mee brengt tussen hem en zijn echtgenote. Er kan echter geen afhankelijkheidsrelatie blijken tussen hen, waardoor de impact van de scheiding als beperkt wordt ingeschat. Bovendien is dit louter het gevolg van het niet respecteren van het van kracht zijnde inreisverbod. Het wordt betrokkene niet definitief onmogelijk gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn echtgenote in België te ontwikkelen. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene en de partner in staat stellen om in tussentijd nauw contact te onderhouden met elkaar. Gezien de leeftijd van de kinderen, thans 8 en 9 jaar,

moet het ook reeds mogelijk zijn om op die manier met zijn stiefkinderen contact te houden. Bovendien kan de referentiepersoon en haar kinderen België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem kan verder gezet worden. Evenzeer staat het betrokkene en zijn echtgenote vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Het loutere feit dat de echtgenote en haar kinderen niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied en bij uitbreiding het Schengengrondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land van herkomst bevindt. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat betrokkene zijn gezinsleven- en privéleven enkel in België kan verder zetten.

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene's echtgenote en haar kinderen ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene. Het afgeleid verblijfsrecht achten wij evenmin van toepassing. Het Al dient te worden ingetrokken.

Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft het inreisverbod waarvan sprake geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben dat het inreisverbod kon opheffen, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Het afgeleid verblijfsrecht vindt echter geen toepassing op betrokkene, waardoor hij niet beschouwd kan worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie. Het inreisverbod blijft wel degelijk in voege. Betrokkene dient gevolg te geven aan het op hem rustende inreisverbod, zo lang het inreisverbod van kracht is."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 43 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het legaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Hij voert ook een manifeste beoordelingsfout aan en overschrijding van macht. Uit het betoog blijkt dat verzoeker ook de schending aanvoert van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker licht dit middel onder meer toe als volgt:

"De binnenkomst van de kandidaat gezinshereniger wordt de jure niet geregeld door artikel 3 Vw. docht[sic] steunt op het artikel 40 bis Vw. juncto art. 43 Vw. zelf.

Dat blijkt thans duidelijk uit de bewoordingen van de aanvang van het artikel 43 Vw.: "De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst of het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren" (eigen onderlijning).

Verzoeker wijst in eerste instantie naar het art. 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt.

Artikel 27 Algemene beginselen” van voornoemde richtlijn stelt als volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

Artikel 43 Vw. bepaalt verder dat de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de unie en hun familieleden enkel kan geweigerd worden omwille van:

- valse of misleidende informatie dan wel fraude;*
- om redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid.*

Onder paragraaf 2 vervolgt het artikel: Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing te nemen zoals bedoeld in paragraaf 1, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Besloten kan worden dat het bestaan van een inreisverbod niet wordt vermeld in de limitatieve lijst van weigeringsgronden.

Om die redenen voegt de gemachtigde zelf een voorwaarde toe aan de procedure van gezinshereniging dewelke zich verzet tegen de ratio legis van de Burgerschapsrichtlijn, alwaar het artikel 43 Vw. de uitvoering van vormt.

Nu een volledig dossier voorligt en er geen redelijke twijfel meer kan zijn of is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging (waardoor de verwerende partij terzake ook niet langer beschikt over een discretionaire beoordelingsmarge) komt de gemachtigde alsnog tot een weigeringsbeslissing. Verzoeker valt onder de voorwaarden van de wet en voldoet aan de door de wet vereiste procedurevormen, in dat geval is de gezinshereniging met zijn EU-echtgenote een afdwingbaar subjectief recht.

In miskenning en met overschrijding van haar bevoegdheid komt verwerende partij nu met een negatief antwoord waar zij bijkomende en extralegale voorwaarden eist, nl. het bestaan van een inreisverbod en de afwezigheid van een uitzonderlijke afhankelijkheid, een criterium dat zij meent te distilleren uit een foutieve lezing van het arrest KA (HvJ – C-82/16).

(...)

b. Wat betreft de lezing van het arrest KA:

Verzoeker beroept zich niet op enig afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU.

Hij bezit een subjectief recht om op het Belgisch grondgebied herenigd te mogen worden met zijn Nederlandse echtgenote. Een recht dat onder de vreemdelingenwet aan voorwaarden is gekoppeld (zie supra).

(...)

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker meent dat dergelijke beslissing vanwege de administratie blijk geeft van een overschrijding van macht – zij kleurt immers buiten de lijnen van de vreemdelingenwet zelf alsook van het unierecht. Een beslissing die buiten de wettelijke voorschriften is genomen, is ab initio behept met nietigheid. Vastgesteld kan enkel worden dat de gemachtigde, bij het nemen van de bestreden beslissing, tracht de rechtspraak van

het Hof van Justitie uit zijn context te halen teneinde het eigen illegitieme standpunt kracht bij te zetten. Dat de zorgvuldigheid en de evenredigheid zich ten stelligste verzetten tegen deze administratieve praktijk, dewelke stringent moet worden gesanctioneerd.

Het middel is gegrond. "

Verzoeker voert aan dat zijn binnenkomst in casu de iure niet geregeld wordt door artikel 3 van de Vreemdelingenwet maar wel door artikel 43 en artikel 40bis van de Vreemdelingenrecht. Hij stelt dat dit duidelijk blijkt uit de bewoordingen van de aanvang van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, waarin staat *"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst of het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren"*. Hij vervolgt met een verwijzing naar artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, en citeert die bepaling van de richtlijn. De weigering van binnenkomst en verblijf van Unieburgers en hun familieleden kan bijgevolg enkel omwille van valse of misleidende informatie en fraude, of om redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid. Verzoeker wijst ook op het bepaalde in artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet en besluit dat het inreisverbod niet wordt vermeld als limitatieve lijst van weigeringsgronden. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing ingaat tegen de ratio van de Burgerschapsrichtlijn. Volgens verzoeker voldoet hij aan de voorwaarden voor gezinshereniging en is de gezinshereniging met zijn EU-echtgenote een afdwingbaar recht. Verder stelt verzoeker eveneens dat de bestreden beslissing buiten de lijnen van de Vreemdelingenwet en het unierecht kleurt, waardoor de beslissing met een nietigheid is behept. Hij stelt eveneens dat men het arrest van het Hof van Justitie uit zijn context heeft gehaald.

Beoordeling

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de gemachtigde zich voor de bestreden beslissing gebaseerd op het inreisverbod van drie jaar, dat aan verzoeker werd opgelegd op 15 juli 2022. Zoals blijkt uit dit inreisverbod, dat zich in het administratief dossier bevindt, is dit gebaseerd op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Verder blijkt niet uit het dossier noch uit de bestreden beslissing dat de identiteit van de verzoeker en de familielidrelatie tussen de verzoeker en zijn echtgenote worden betwist. Het staat niet ter discussie dat verzoeker de echtgenoot is van een Nederlandse vrouw die in België woont en waarvan wordt aangenomen dat zij haar recht op vrij verkeer als burger van de Unie heeft uitgeoefend.

Dienaangaande moet op de volgende Europeesrechtelijke bepalingen worden gewezen:

Artikel 2, 3 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

"Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscore."

Artikel 3, 1 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

"Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. „onderdaan van een derde land”: eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en die geen persoon is, die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscore."

Artikel 2, 5, a van de Schengengrenscore luidt als volgt:

"5. „personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen":

a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad (1) bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent;"

De gemachtigde betwist niet dat verzoeker valt onder het toepassingsgebied van artikel 40bis, § 2, 1 van de Vreemdelingenwet:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

In dit verband zij opgemerkt dat artikel 40bis, lid 2, punt 1 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 2, lid 2, onder a), en artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn (zie verklaring bij de toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de binnenkomst, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Kamer van Volksvertegenwoordigers 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001).

Uit de bovenvermelde bepalingen blijkt dus dat de leden van het kerngezin van een burger van de Unie die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend – met inbegrip van de “echtgenoot”, zoals bepaald in artikel 2, § 2, (a) van de burgerschapsrichtlijn en zoals omgezet in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (zie de toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Kamer 2006-2007, doc. nr. 51- 2845/001) - zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn.

Verzoeker voert onder meer een schending aan van de artikelen 40bis en 43 van de Vreemdelingenwet en beroept zich ter ondersteuning daarvan op het volgende:

- ten eerste dat de gemachtigde geen rekening lijkt te hebben gehouden met de nationaliteit van de echtgenote van de verzoeker, aangezien hij verwijst naar de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald onder artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, terwijl de specifieke regel die betrekking heeft op het weigeren van de binnenkomst van een familielid van een Unieburger geregeld is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en gelimiteerd is tot gevallen van fraude, valse informatie of redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid;

- ten tweede dat de gemachtigde “buiten de lijnen kleurt van het Unierecht en de Vreemdelingenwet”.

In dit verband merkt verzoeker terecht op dat het recht van toegang en verblijf van familieleden van burgers van de Unie, bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, kan worden beperkt in de volgende gevallen, zoals bepaald in artikel 43 van dezelfde wet:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert nog als volgt:

“De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk

acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

In casu kan de Raad verzoeker volgen dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de voorschriften van artikel 43 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, waarin precies wordt aangegeven in welke gevallen het recht van toegang en verblijf van familieleden van burgers van de Unie als bedoeld in artikel 40bis, die zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn, kan worden beperkt (Zie voor dezelfde redenering RvV algemene vergadering 20 december 2023, nr. 299 032).

In de nota met opmerkingen werpt verweerder op dat verzoeker niet betwist onder een definitief geworden inreisverbod van 3 jaar te staan voor feiten van openbare orde. Hij vervolgt dat om het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te kunnen genieten, er geen inreisverbod mag gelden ten aanzien van de vreemdeling. De aanvraag werd, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, niet geweigerd om redenen van openbare orde zoals voorzien in artikel 43 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er evenwel op dat verweerder ook in de nota voorbijgaat aan het feit dat hier thans geen aanvraag gezinshereniging voorligt in functie van een statische Belg, doch wel in functie van een Nederlandse echtgenote die gebruik heeft gemaakt van haar vrij verkeer. Artikel 40ter is dus niet aan de orde. Ook de Raad van State heeft in zijn arrest nr. 235.596 van 9 augustus 2016, onder punt 12 duidelijk het verschil uitgelegd tussen zij waarop de Terugkeerrichtlijn niet van toepassing is, en zij waarop die wel van toepassing is, stellende dat: *"Les membres de la famille d'un citoyen de l'Union exerçant leur droit à la libre circulation ne peuvent donc pas se voir imposer une interdiction d'entrée en application de l'article 11 de la directive 2008/115/CE précitée puisqu'ils ne sont pas des ressortissants de pays tiers au sens de cette directive et qu'ils n'entrent donc pas dans son champ d'application."* Wat betreft artikel 43 van de Vreemdelingenwet heeft verzoeker niet betoogd dat zijn aanvraag werd geweigerd om openbare orde -redenen, hij heeft betoogd dat die bepaling juist de voorschriften inhoudt voor de binnenkomstvoorwaarden van familieleden van niet-statische Unieburgers, en de gemachtigde hieraan is voorbij gegaan.

Waar verweerder nog wijst op de definitie van het inreisverbod, doet dit geen afbreuk aan het feit dat het inreisverbod waarop de gemachtigde zich steunt, een inreisverbod is gestoeld op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en dus (als omzetting) op artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, terwijl verzoeker niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn valt.

Verweerder verwijst vervolgens naar het arrest KA tegen België van 8 mei 2018 van het Hof van Justitie, doch dit arrest had betrekking op aanvragen van gezinshereniging in functie van statische Belgen en over de vraag in welke gevallen in het licht van artikel 20 van het VWEU toch, ondanks het inreisverbod, aan familieleden van statische Belgen, een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Zoals verzoeker terecht aanvoert, beroept hij zich thans niet op een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 20 van het VWEU. Tot slot stelt verweerder nog dat, hoewel overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet een verblijfsaanvraag kan geweigerd worden in de door dat artikel bepaalde gevallen, dit niet betekent dat de andere bepalingen van de wet niet kunnen toegepast worden, waarbij hij wederom verwijst naar artikel 1, 8 van de Vreemdelingenwet. Verweerder gaat er daarbij evenwel aan voorbij dat artikel 1, 8 van de Vreemdelingenwet eveneens een omzetting vormt van (artikel 3, 6 van) de Terugkeerrichtlijn. Terwijl een eventueel inreisverbod voor een (familielid van een) Unieburger is geregeld in artikel 32, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, zoals omgezet in de artikelen 44nonies en 44decies van de Vreemdelingenwet (zie MvT bij Wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, doc. nr. 54-2215/001, 40), hetgeen in casu niet voorligt.

Het betoog van verweerder in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat waar verweerder er ter zitting op gewezen werd dat de beslissing geen rekening houdt met het voormelde arrest nr. 299 032, in algemene vergadering van de Raad gewezen, gedraagt hij zich naar de wijsheid van de Raad.

Het eerste onderdeel van het middel, gestoeld op de schending van de artikelen 40bis en 43 van de Vreemdelingenwet, is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES